

Mieke van Hooft

De verdwenen oma

Met illustraties van Marja Meijer

Uitgeverij Holland - Haarlem

Hoe het begon

Ik heet Kiek. En mijn zusje heet Zus. Het begon allemaal toen we bij oma Pleun rond de tafel zaten. Oma Pleun keek in haar glazen bol terwijl haar handen heel langzaam rondjes draaiden.

‘Oma, zie je iets?’ vroeg ik met een fluisterstem. Die glazen bol heeft iets geheimzinnigs, en dan ga je vanzelf fluisteren. Oma Pleun sloot heel even haar ogen. Haar wimpers trilden op haar rimpelwangen. Ik merkte dat Zus haar adem inhield. Zus en ik tuurden ook in de glazen bol. Maar we zagen er helemaal niets in. Niet eens een stofje. Niet eens een mini muggenpoepje.

‘Ik zie...’ zei oma Pleun. Ze had haar ogen weer geopend en kneep ze tot spleetjes.

‘Ik zie een zwarte wolk. En die hangt boven mijn hoofd.’

Zus en ik keken omhoog. Maar we zagen alleen de lamp en het plafond.

‘Geen echte wolk,’ vervolgde oma. ‘Een alsof-wolk. Een wolk die me vertelt dat er iets vervelends gaat gebeuren.’

‘Wát dan?’ vroeg Zus. Ze ging op haar knieën op haar stoel zitten en boog zo ver voorover dat haar neus bijna de bol raakte.

Oma Pleun zuchtte. Ze schudde even met haar hoofd alsof ze net wakker werd. ‘Ach...’ zei ze. ‘Er is niets meer te zien in de bol. We laten ons maar niet bang maken door donkere wolken. Zullen we torentjes gaan bouwen?’ Oma schoof de glazen bol opzij en haalde de grote zak met pepermunten uit de kast.

Het was altijd leuk bij oma Pleun. We speelden vaak spel-

tjes bij haar, zoals pepermunttorens bouwen, slalommen met de rollator en lassowerpen met dropveters.

In dat laatste was oma een echte kei! Met haar dropveterlasso ving ze iedere vlieg die haar huis binnen durfde te komen.

Er werd gebeld. Oma Pleun legde juist het tweeënvijftigste pepermuntje op haar toren.

‘Ik doe wel even open,’ zei Zus. Even later kwam ze terug met een dame. De dame had rode wangetjes net zoals het kerstmannetje dat het hele jaar bij oma Pleun op de schoorsteen staat. Ze rook naar de zeep waar Zus altijd jeuk van krijgt. En ze glimlachte alsof ze net een briefje van vijftig had gevonden.

‘Goedemiddag!’ zei ze, iedereen toeknikkend. Ze stak haar hand uit naar oma Pleun. ‘U bent mevrouw Verhagen?’

Oma Pleun perste haar lippen op elkaar. ‘Dat klopt,’ zei ze. ‘En ik vrees dat u De Zwarte Wolk bent!’

De Zwarte Wolk

Ook De Zwarte Wolk perste haar lippen op elkaar. 'Ik begrijp niet wat u bedoelt,' zei ze. 'Vindt u het goed dat ik ga zitten?' 'Ik zal het u niet verbieden,' antwoordde oma Pleun pinnig. De Zwarte Wolk trok een stoel naar zich toe en stootte daarbij tegen de tafel. Onze pepermuntentorens wiebelden, zwaaiden naar links, daarna naar rechts. En toen vielen ze om terwijl oma Pleun, Zus en ik een gil slaakten.

'O, pardon,' zei De Zwarte Wolk.

De pepermunten kletterden op de tafel en rolden en sprongen alle kanten op. Eén kwam er terecht op het gehaarlakte hoofd van De Zwarte Wolk. Ze had het niet in de gaten, maar wij keken er alledrie naar en waren niet van plan het haar te vertellen.

'Was u een spelletje aan het spelen?' vroeg ze met haar ik-heb-een-briefje-van-vijftig-gevonden-glimlach.

